

Ilomielin kaunokielin kerron sulle sen, kuinka silloin, kerran illoin kevättä muistelen. Maaliskuussa joka luussa jo kevään aavistin. Kesken päivän lämmön häivän tunsin ihollain. Talvi taittui, aika vaihtui: halla kevääseen. Pois se hukkui, käki kukkui aamuun kuulaaseen. Suli lumet, jäistä lammet viimein vapautui. Lintuset, nuo matkalaiset etelästä saapui. Leskenlehti ensin ehti käydä kukkimaan. Perhoset, nuo päivän lapset pääsi koteloistaan. Joka kukka, nurmen nukka loistoon puhkesi. Silmut puitten viherjövien lehdiks' aukesi. Lämmin valo, elon palo aurinko kevään on. Ei tumma salo tai musta talo ollut valoton. Lapset riensi niityn luoksi kukkia poimimaan. Virran vuoksi ohi juoksi viherjövän maan. Rantaan kuljin, silmät suljin, luontoa kuuntelin. Puhalluksin tuulen tunsin, sille laulelin. Luona ojan minä pojan mukavan tapasin. Sydämessäin heti tiesin, että rakastuin. Hänen kanssaan nytkin valssaan tuota muistellen. Kevätvalssin minä tanssin kevätmuistollen'.